

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Pfv.III.20.723/2021/3.

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Kiss Gabriella előadó bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője:

Páhokiné dr. Baji Éva ügyvéd

Az alperes: Magyar Állam

Az alperes képviselője

Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium

(ügyintéző: dr. Nirnsee András kamarai jogtanácsos)

A per tárgya: kártalanítás

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Balassagyarmati Törvényszék 9.Pf.20.022/2021/3.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Salgótarjáni Járásbíróság 4.P.20.167/2019/26-I.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályon kívül helyezi, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a keresetet egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 (egymillió) forint első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 4.949.700 (négymillió- kilencszáznegyvenkilencezer-hétszáz) forint le nem rótt elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A bíróság a felperest 1995-ben jogerősen társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérlete, csoportosan elkövetett rablás büntette, társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete, robbanóanyaggal visszaélés, valamint lőfegyverrel visszaélés büntette miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre ítélte. Feltételes szabadságra

bocsátásának legkorábbi időpontját 16 évben állapította meg. A felperes 2009. február 26-án feltételeken szabadult.

[2] Ugyanez év nyarán élettársi kapcsolatot létesített, amelyből 2010-ben gyermeke született. A szabadulása után munkavédelmi technikus minősítést szerzett, munkaviszonyban és élettársa vállalkozásában alkalmazásban állt.

[3] 2012. július 11-én a Rendőr-főkapitányság ügyeletére névtelen bejelentés érkezett, amely szerint a felperes a lakóhelyén – vélhetően engedély nélkül – lőfegyvert tart. Ekkor a felperes élettársának hétvégi házában tartózkodott, ahol a rendőrség házkutatást tartott, aminek alkalmával lőfegyvereket és lőszeret foglalt le. A felperest őrizetbe vették, majd 2012. július 11-én a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző cselekmény miatt gyanúsítottként kihallgatták. Úgy nyilatkozott, hogy a gyanúsítást megértette, panaszt nem tesz, mert a terhére rótt bűncselekményt elkövette. Majd miután figyelmeztették a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 117. §-ára, közölte, hogy addig nem tesz vallomást, amíg nem beszél meghatalmazott védőjével.

[4] A Városi Bíróság 2012. július 13-án elrendelte a felperes előzetes letartóztatását. Tárgyalási nyilatkozata szerint bűnösnek érzi magát „bizonyos részben”, mást nem kívánt mondani ezzel kapcsolatban. Az eljáró bíró nem tisztázta, nyilatkozata mit takar, hanem a rendelkezésre álló bizonyítékok – többek között a felperes beismerése – alapján döntött. A felperes a végzés ellen nem fellebbezett.

[5] A bíróság a későbbiekben két ízben hosszabbította meg a felperes előzetes letartóztatását. Az erről szóló végzéseket a felperes fellebbezései alapján eljáró másodfokú bíróság helybenhagyta.

[6] A felperes a 2012. november 9-i folytatólagos gyanúsított kihallgatása alkalmával tett először érdemi vallomást az ügyben: tagadta a bűncselekmény elkövetését. Előadta, hogy korábban kizárólag azért vallotta magát bűnösnek, mert így próbálta védeni élettársát és testvérét.

[7] A járásbíróság 2012. december 10-én ismét meghosszabbította a felperes előzetes letartóztatását, majd azt 2013. február 12-én az ügydöntő határozat kihirdetéséig fenntartotta.

[8] A Járásbíróság 2014. január 7-én kelt ítéletével 4 év 6 hónap fegyházbüntetésre ítélte a felperest a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő engedély nélküli tartással elkövetett lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntetében bűnösnek találva. Előzetes letartóztatását a másodfokú eljárás befejezéséig fenntartotta.

[9] A Törvényszék 2014. október 27-én meghozott végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította, egyben a felperes előzetes letartóztatását megszüntette és házi őrizetét rendelte el.

[10] Az új eljárásban a Járásbíróság 2015. március 16-án kelt végzésével a házi őrizetet megszüntette és lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el, majd 2016. március 10-én meghozott ítéletével a felperest az ellene lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatt emelt vád alól felmentette.

[11] A felperes ezzel a büntetőeljárással összefüggésben 2012. július 13-tól 2014. október 27-ig előzetes letartóztatásban, 2014. október 27-től 2015. március 16-ig házi őrizetben volt, ezt követően 2015. szeptember 23-ig lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt állt.

[12] A Törvényszék 2016. szeptember 30-án helybenhagyta az elsőfokú bíróság felmentő ítéletét.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[13] A felperes 2017. március 20-án előterjesztett – utóbb módosított – keresetében 7.121.103 forint vagyoni és 23.000.000 forint nem vagyoni kár megtérítésére kérte kötelezni az alperest.

[14] Az alperes ellenkérelme elsődlegesen a kereset elutasítására, másodlagosan a vagyoni kárigény elutasítására és a nem vagyoni kárkövetelés megjelöltnél alacsonyabb összegben történő meghatározására és ennek megfelelő marasztalására irányult. Elsődleges ellenkérelme körében arra hivatkozott, hogy a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontjában írt kizáró ok áll fenn, mert a felperes beismerései megalapozták az előzetes letartóztatás, majd a háziőrizet elrendelését.

Az első- és másodfokú ítélet

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 10.592.650 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte.

[16] Alaptalannak találta az alperesi hivatkozást a kártalanítást kizáró ok tekintetében. Mérlegelte a felperes első kihallgatásakor és a nyomozási bíró előtt tett nyilatkozatát, ami – értékelése szerint – „meglehetősen különös körülmények között született”. Kiemelte az elsőfokon utóbb jogerőre emelkedett büntetőítélet indokolásából, hogy a nyomozási bíró nem pontosította a vádlott bűnösségének „bizonyos részben” való beismerését, és lényegesnek tartotta későbbi tagadását. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a felperes a nyomozati szakban a Be. 117. § (2) bekezdése szerinti és a vallomástétel megtagadásának lehetőségéről szóló figyelmeztetést megelőzően ismerte be a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, emiatt ezt beismerő vallomásként nem lehet értékelni. Megjegyezte, a nyomozóhatóság már az eljárás kezdetekor bizonyos előítélettel kezelte a felperest korábbi jelentős súlyú cselekménye miatt. Utalt a jogerős másodfokú határozatból arra, hogy a felperes a büntetőeljárás során beismerő vallomást nem tett. Mindezekből arra következtetett, hogy a bűncselekmény gyanúja nem neki felróható okból terelődött rá. A továbbiakban értékelte a felperest az érintett időszakban ért vagyoni és nem vagyoni hátrányokat, és a mérlegelés eredményeként 9.100.000 forint nem vagyoni, valamint 1.492.650 forint vagyoni kártalanításban marasztalta az alperest. Eljárása során a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) rendelkezéseit alkalmazta.

[17] Az elsőfokú ítélet ellen mindkét fél fellebbezett.

[18] A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperes marasztalásának összegét 16.492.650 forintra felemelte.

[19] A megállapított tényálláson túl egyetértett az elsőfokú ítélet vagyoni kártérítésre vonatkozó indokolásával. Hangsúlyozta e körben: a P.8. sorszámú jegyzőkönyv szerint a felperes jogi képviselője hivatkozott arra, hogy a NAV kimutatását nem vitatják, azonban a felperes jelentősebb mértékű jövedelme fekete munkából származott.

[20] A kártalanítást kizáró ok tekintetében ugyancsak helyesnek tartotta az elsőfokú ítélet indokolását, a bizonyítékok – főként a büntetőeljárásban keletkezett határozatok – értékelését.

[21] A nem vagyoni kártalanítás összegének meghatározása során azonban két lényeges körülményt nagyobb súllyal értékelt: egyrészt a felperes gyermekével való kapcsolatának hiányát a fogvatartás idején, másrészt élettársi kapcsolatának megszakadását, amelyben az előzetes letartóztatás is közrejátszott. Ugyanakkor – véleménye szerint – a kártalanítás

összegének megállapításánál azt sem lehetett a felperes terhére értékelni, hogy már ismerte a börtönviszonyokat. Kiemelte az elsőfokú bíróság által hivatkozott két bírósági határozat eltérését a perbeli esettől, mert azok lényegesen korábbi időszakban végrehajtott előzetes letartóztatások kapcsán születtek. A felperest ért jogsértés súlyát, a személyiségére, a jövőbeni életére gyakorolt hatását, azt, hogy második alkalommal kényszerült új életvitelt kialakítani, a sérelem bekövetkezésekor ár- és értékviszonyokat, valamint a társadalom teherbíró képességét értékelve – figyelemmel a visszatartó hatásra is – 5.900.000 forinttal felemelte a nem vagyoni kártalanítás összegét. Utalt ezen felül arra, hogy az ügyben nem a régi Pp.-t kellett alkalmazni, szemben az elsőfokú bíróság álláspontjával, hanem a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: új Pp.) rendelkezéseit.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[22] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezése és az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítása, míg másodlagosan a marasztalás összegének 6.100.000 forintra történő leszállítása érdekében.

[23] Álláspontja az volt, hogy az eljáró bíróságok tévesen tárták fel a tényeket, azokat nem megfelelően, vagy egyáltalán nem értékelték, így helytelen jogi következtetésre jutottak.

[24] A jogerős ítélet által megsértett jogszabályhelyként a Be. 580. § (1) és (2) bekezdését és (3) bekezdés c) pontját jelölte meg, egyben utalt arra, hogy az ügyben a régi Pp. rendelkezéseit kell alkalmazni az új Pp. 630. § (6) bekezdése alapján.

[25] Állította, a felperes a nyomozás során többször és – saját elmondása szerint – szándékosan beismerő vallomást tett, amiket utóbb visszavont. Úgy vélte, ezzel ellentmondásba keveredett az általa korábban elmondottakkal, amivel a nyomozóhatóságot célzatosan megtévesztette. Álláspontja szerint ezzel hozzájárult ahhoz, hogy a gyanú reá terelődjék, és a szabadságát elvonó kényszerintézkedést alkalmazzanak. Ezzel összefüggésben utalt a felperes első gyanúsítotti kihallgatása alkalmával, 2012. július 11-én tett nyilatkozatára, amely szerint a terhére rótt bűncselekményt elkövette, egyben kiemelte azt is, hogy a gyanúsítás részletes közlését követően azzal szemben panasszal nem élt. Ugyancsak kérte értékelni, hogy az őrizetbe vételét elrendelő határozattal szemben sem terjesztett elő panaszt, majd az előzetes letartóztatásának elrendelése tárgyában tartott ülésen, 2012. július 13-án a védője jelenlétében úgy nyilatkozott, hogy bűnösnek érzi magát. Lényegesnek tartotta továbbá, hogy a felperes csak a gyanúsítás közlése után mintegy 4 hónappal, 2012. november 19-én tett részletes vallomást, amelynek során már úgy nyilatkozott, hogy nem érzi magát bűnösnek. Hozzátette azonban azt is, hogy korábban azért vallotta magát bűnösnek, hogy élettársát, illetve testvérét védje, ami szándékos félrevezető magatartás.

[26] Másodlagos felülvizsgálati kérelme kapcsán a megállapított nem vagyoni kártalanítás összegének jelentős eltúlzottságára utalt. Kiemelte, hogy önmagában a szabadság elvonása sérelmet jelent, ezért a kártalanítás mértékét illetően a fogvatartás tényének és időtartamának van jelentősége a kártalanítás mértékét illetően, a jogalkotó nem vonta ebbe a körbe valamennyi sérelem kompenzálását. A köztudomású sérelmek többletteherként való figyelembevétele téves bírói gyakorlat kialakulását eredményezné. A családdal és a barátokkal való kapcsolattartásban való akadályoztatást a fogvatartás nyilvánvaló következményének tartotta, aminek szempontjából kizárólag a fogvatartottat ért hátrányt lehet értékelni.

A Kúria döntése és jogi indokai

[27] Az elsődleges felülvizsgálati kérelem alapos.

[28] A régi Pp. 272. § (2) bekezdése előírja, hogy a felülvizsgálati kérelemben elő kell adni – a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett –, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A felülvizsgálat rendkívüli perorvoslati jellegéből következik, hogy a Kúria kizárólag a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél által megjelölt, tartalmában is kifejtett anyagi és eljárásjogi jogszabálysértéseket vizsgálhatja. A felülbírálat tartalmi és perjogi kereteit tehát a felülvizsgálati kérelem határozza meg. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében e tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek. Ha a fél több jogszabálysértést állít, az ismertett követelményeknek mindegyik hivatkozása meg kell feleljen [rég Pp. 275. § (2) bekezdés, 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3., 4. és 6. pontja, valamint ezek indokolása]. Az eseti döntésekre való hivatkozás mindezeket nem pótolja.

[29] A Kúria mindenekelőtt rámutat arra – egyetértve a felülvizsgálati kérelemmel és az elsőfokú bírósággal –, hogy a jogvita elbírálása során a régi Pp. rendelkezéseit kellett alkalmazni. Ennek indoka, hogy a felperes a keresetlevelét 2017-ben nyújtotta be, majd az elsőfokú bíróság a per tárgyalását felfüggesztette. A felfüggesztésre okot adó körülmény megszűnése után az eljárás 2019-ben folytatódott. Az új Pp. 630. § (6) bekezdése alapján pedig a 2017. december 31-én folyamatban lévő ügyekben – amelyek közé a jelen eljárás is sorolható – a régi Pp. rendelkezéseit kell alkalmazni. A másodfokú bíróság tehát eljárási szabálysértést követett el az új Pp. alkalmazásával. Ez azonban a jogvita lényegi elbírálására nem hatott ki, és ezzel kapcsolatban az alperes sem terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, csupán utalt rá.

[30] Mivel az alperes elsődleges felülvizsgálati kérelme a fentebb felsorolt tartalmi követelményeknek megfelelt, a Kúria annak kapcsán azt vizsgálta, hogy a felperes tanúsított-e olyan magatartást, ami a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja alapján a kártalanításból való kizártságot eredményezi.

[31] A Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja értelmében nincs helye kártalanításnak, ha a terhelt a bíróság, az ügyészség illetőleg a nyomozóhatóság megtévesztésére törekedett és ezzel neki felróhatóan okot szolgáltatott arra, hogy a bűncselekmény megalapozott gyanúja rá terelődjék és előzetes letartóztatását, házi őrizetét, illetve ideiglenes kényszergyógykezelését elrendeljék, meghosszabbítsák, vagy fenntartsák.

[32] Az idézett rendelkezés kártalanítást kizáró okot rögzít. Megvalósulása szempontjából a perbeli bizonyítékok közül azoknak van jelentőségük, amelyekből megállapítható, hogy a felperes a nyomozati eljárásban milyen nyilatkozatokat tett és milyen magatartást tanúsított. Közülük azonban nem ragadható ki egyetlen nyilatkozat, hanem a nyomozás egész folyamatát, a kártalanítást igénylő terhelt nyilatkozatainak, magatartásának összességét kell vizsgálni, kiszűrve azokat, amelyek relevánsak lehetnek a bűncselekmény alapos gyanújának rá terelődése szempontjából. Az, hogy a felperes – terheltként – a védekezési szabadságához tartozó körben mikor, milyen tartalmú nyilatkozatot tett, a kártalanítás szempontjából közömbös. Az viszont már értékelendő, ha megtévesztő célzatú, tudatos, szándékos nyilatkozatai, magatartása miatt került abba a helyzetbe, amelynek következtében az adott kényszerintézkedést alkalmazták vele szemben. Mindezeket tehát összességükben kell értékelni, egybevetni és ez alapján állást foglalni arról, hogy egyfelől törekedett-e a bíróság, az ügyészség, a nyomozóhatóság szándékos megtévesztésére a bűncselekmény elkövetését illetően, másrészt nyilatkozatai alkalmasak voltak-e arra, hogy az alapos gyanú rá terelődjön és előzetes letartóztatását elrendeljék, meghosszabbítsák, házi őrizetbe helyezték (hasonlóan:

Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.705/2010/4., megjelent: EBH2010. 2230.). Annak eldöntése során, hogy a felperesnek felróható volt-e a bűncselekmény alapos gyanújának a rá terelődése, nem elegendő tehát egy mozzanatot, egy nyilatkozatot értékelni, az egész nyomozás során tanúsított cselekvőségét, nyilatkozatait kell folyamatában vizsgálni (hasonlóan: Legfelsőbb Bíróság Pfv.X.20.397/2001., megjelent: EBH2001. 534.).

[33] Ez alapján a felperes magatartását abból a szempontból kellett vizsgálni, hogy az előzetes letartóztatás elrendelésénél, fenntartásánál volt-e olyan magatartása, amit úgy lehet értékelni, hogy egyfelől szándékosan a bíróság, az ügyészség, a nyomozóhatóság megtévesztésére törekedett és másfelől ezzel felróhatóan okot szolgáltatott az alapos gyanú rá terelődésére, egyben az előzetes letartóztatás, házi őrizet elrendelésére, fenntartására.

[34] Az első feltétel a felperes perbeli nyilatkozata alapján fennáll, hiszen maga ismerte el a Rendőrkapitányság előtt folyt eljárásban (jegyzőkönyv 2. oldal), hogy azért vallotta magát bűnösnek, mert így védte élettársát, illetve testvérét. Ugyancsak az eljáró hatóságok megtévesztésére való törekvés látható a Járásbíróság tárgyalási jegyzőkönyvének 2. oldalán írtakból. Az utolsó szó jogán tett vallomásában azt adta elő, hogy „...csak nyerhetek, ha azt mondom, hogy én voltam, viszont mi következett ebből, FI hazament, FJ hazament, JÉ „békén hagyták”...”. Mindezek egyértelművé teszik, hogy szándékosan igyekezett a bíróságot, ügyészséget, nyomozóhatóságot félrevezetni, megtévesztetni.

[35] A második, konjunktív törvényi feltétel kapcsán lényeges, hogy az alapos gyanú terheltre terelődésére és az előzetes letartóztatás, házi őrizet elrendelésére szolgáló ok akkor állhat fenn, ha annak figyelembevételét kizáró büntetőeljárás akadály nem áll fenn, azaz magatartása, vallomása a büntetőeljárásban figyelembe vehető. Kétségtelen, hogy a felperes első beismerő vallomása nem alkalmas erre, hiszen annak figyelembe vételét az előzetes figyelmeztetés hiánya – ahogyan azt mind az első-, mind a másodfokú ítélet helyesen levezeti – kizárja. A második, 2012. július 13-i, valójában részleges beismerő vallomása viszont már értékelhető eljárási szempontból akkor is, ha csak a gyanúsítás tárgyát képező bűncselekmény „bizonyos részében” vallotta is magát bűnösnek, annak figyelembe vételét kizáró eljárásjogi helyzet ugyanis nem állt fenn. Az, hogy ezt a „részt” a büntetőbíróság tisztázta-e, a polgári jogi felelősség szempontjából nem lényeges. Szerepe annak van, hogy egy adott bűncselekmény elkövetésével gyanúsították meg, és ha a terhelt ebben magát ártatlannak érzi, vagy legalábbis nem kívánja valamely okból a bűnössége látszatát kelteni, akkor még csak részben sem vallja magát bűnösnek. Az ilyen tartalmú védekezés lehet a védelemhez való jog megnyilvánulása, egy eljárástaktikai lépés, amelyhez a terheltnek joga van, ezzel azonban kizárja magát a kártalanítás lehetőségéből az irányadó jogszabályi rendelkezés, a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontja alapján. Lényeges körülmény emellett az is, hogy a felperes az előzetes letartóztatást elrendelő határozatot nem fellebbezte meg, ami beleillik abba a képbe, amely az előzetes letartóztatást elrendelő bíróban az alapos gyanút, a kényszerintézkedés elrendelésének, fenntartásának szükségességét illetően kialakulhatott.

[36] A felperes terhelti magatartását vizsgálva mindezek alapján az állapítható meg, hogy volt olyan, a büntetőeljárásban figyelembe vehető nyilatkozata és magatartása, amely hozzájárult ahhoz, hogy az alapos gyanú rá terelődjék, és a bíróságban azt a meggyőződést alakítsa ki, hogy előzetes letartóztatása, házi őrizete indokolt.

[37] Mivel erre az esetre a jogszabály a kártalanítás lehetőségét kizárja, az elsődleges felülvizsgálati kérelem megalapozottnak bizonyult: mind a jogerős ítélet, mind az elsőfokú ítélet sérti a Be. 580. § (3) bekezdés c) pontját.

[38] Erre tekintettel a Kúria mellőzte a másodlagos érvelés vizsgálatát. Ezzel kapcsolatosan azonban megjegyzi, hogy az érdemben egyébként sem lett volna vizsgálható, mert ahhoz a jogerős ítélet jogszabálysértését nem társította az alperes, nem jelölt meg olyan

jogsabályhelyet, amelyet a másodfokú bíróság a kártalanítási összeg meghatározása során megsértett volna.

[39] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítélet elsődleges felülvizsgálati kérelemmel támadott, alperest marasztaló rendelkezését hatályon kívül helyezte, egyben az elsőfokú bíróság ítélete keresetnek részben helyt adó rendelkezését megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

Záró rész

[40] Az eredményes felülvizsgálati kérelemre tekintettel a pervesztes felperes köteles megfizetni az alperes jogi képviseletével összefüggésben felmerült első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költségét, amelynek összegét a Kúria összesen 1.000.000 forintban állapította meg, alkalmazva a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdéseit. Ennek során figyelemmel volt az egyes eljárási szakaszok pertárgyértékeire, egyúttal azonban arra is, hogy az alperesnek az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését sem a fellebbezési, sem a felülvizsgálati szakban nem kellett módosítania és a felülvizsgálati eljárásban a Kúria tárgyalást nem tartott. Az összeg megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest. Az elsőfokú eljárás költségét ezen belül 700.000 forintban, a másodfokú és felülvizsgálati eljárás költségét pedig egyezően 150.000 forintban határozta meg.

[41] Ugyancsak köteles megfizetni a felperes a le nem rótt elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint. Az elsőfokú eljárás illetéke 1.500.000 forint, a fellebbezési eljárási illeték 1.800.000 forint, míg a felülvizsgálati eljárási illeték 1.649.700 forint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés *a*) pontja, 46. § (1) bekezdése, illetőleg 50. § (1) bekezdése értelmében. Az össz illeték ennek megfelelően 4.949.700 forint.

[42] A Kúria a határozatát a Pp. 274. § (1) bekezdésének alkalmazásával tárgyaláson kívül hozta.

[43] A Kúria ítélete elleni felülvizsgálatot a Pp. 271. § (1) bekezdés *e*) pontja zárja ki.
Budapest, 2021. december 1.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Kiss Gabriella s.k. előadó bíró Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő